

L'estil d'aquesta època

Appec és l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català. Per formar-ne part, la publicació ha de tenir un mínim de setze pàgines i la periodicitat no ha de ser superior als sis mesos. La *Revista de Girona* no hi podria entrar perquè la publicació candidata no ha d'estar editada per cap administració pública i no ha de ser tampoc l'òrgan oficial de cap partit polític. Les revistes d'àmbit local tampoc no hi caben. El cas és que, en pocs anys, l'Appec ha passat de tenir 50 publicacions associades a més de 150. És molt, «un rècord», tal com escriuen els de l'Appec. N'hi ha prou, però, de repassar la llista de publicacions per adonar-se que hi ha una mica de foc d'encenalls en tot això, perquè algunes són francament minoritàries i no pas totes arriben al quiosc. De passada, també es constata que ja no vivim a l'època de revistes generalistes i que hi ha més d'una mancança temàtica escandalosa en la nostra llengua. Però, hi ha mercat avui per a les publicacions en català? L'Appec ens confirma que sí, tot i que vivim en una època en què la publicitat flaqueja i en què les ajudes institucionals són més escasses que mai. D'això, les editorials també en podrien dir moltes coses, però a mi em sembla que, tot i no ser la situació ideal —ha existit mai la situació ideal?— avui no té sentit fer projectes que no siguin viables econòmicament. Com passa amb la gran majoria dels llibres, també bona part de les publicacions han de trobar el seu lloc al mercat.

Coses que no s'expliquen

Fa uns mesos, la llibreria El Cucut, de Torroella, va celebrar els seus primers vint-i-cinc anys. Teresa Calabús, que n'és la principal responsable, va organitzar una festa apoteòsica. No sé la gent que hi vam assistir, uns quants centenars, una trentena dels quals, escriptors. Pocs dies més tard, a la Bisbal, Manuel Lara va presentar *La fuente del pueblo*, un llibre on recopila els seus records d'infantesa a Cuevas Bajas. Tant Lara com un miler llarg com ell són bisbalencs de fa anys. A la presentació hi van anar unes 350 persones. Mai no s'havia vist tanta gent en un acte així. No obstant això, alguns mitjans gironins no es van molestar a informar-ne. Tampoc de l'acte aquell d'El Cucut. Coses que no s'expliquen.

És el que busquen o és el que tenen les publicacions de l'Appec. M'he entretingut a repassar les revistes gironines que en formen part. N'hi ha tan poques que malauradament tinc prou espai per citar-les. Confio no deixar-me'n cap: les quatre del grup Gavarres —*Gavarres*, *Cadí-Pedraforca*, *Alberes* i *Les Garrotxes*— que són d'àmbit etnològic; *Bonart*, que és el gran referent d'art en la nostra llengua; *Som*, que s'edita a Bescanó i que està especialitzada en el món de la sardana; *Top Girona*, que difon en el món turístic la cultura gironina en un sentit ampli; *Pista i Rally*, que parla del món del motor a Catalunya, i *D'Estil*, potser no gaire allunyada de *Top Girona*, però amb una imatge encara més acurada i amb una mica més de text. S'autodefineix «com a revista de productes exclusius, amb una gran varietat de temes... destinada especialment —que no únicament— a la dona d'avui». L'he conegut tot just fa uns pocs mesos, però n'he llegit prou exemplars perquè es pot consultar per Internet lliurement. M'ha semblat un bon exemple dels temps que vivim: una publicació amb un disseny molt acurat, amb bones imatges i articles curts i concisos... És cap a on va també bona part de la literatura d'avui: contes i novel·les curtes, poques descripcions, per impactar i atrapar de seguida el lector... Escriure, avui, és —més que mai— treure.